

Bedřišky J-ových. Dne 3. března 1933 bylo na nemovitostech těch podle platebního příkazu ze dne 4. února 1933 U 96/33-1 vloženo pro dovolacího stěžovatele Julia F. vykonatelné právo zástavní pro 2.086 Kč s přísl. s doložkou »bez újmy práv substitučních«. Nebyla tudíž tímto právem zástavním postižena podstata dražených nemovitostí, a nemá proto dovolací stěžovatel nároku na úhradu své pohledávky z rozvrhové podstaty, která jest reletem oněch nemovitostí a nastupuje na jejich místo, a není proto oprávněn brojiti proti tomu, že bylo z rozvrhové podstaty přikázáno firmě K., pro jejíž pohledávku vázlo na vydražených nemovitostech právo zástavní, bez jakéhokoli omezení a postihovalo tudíž i samu podstatu nemovitostí těch.

Čís. 16056.

Rádná mimosoudní výpověď je účinným exekučním titulem, třebaže vypovídáný odepřel bezdůvodně přijetí správně adresovaného dopisu obsahujícího výpověď.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 424/37.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhajících věřitelů (majitelů domu) na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu v č. p. 57 v B. vedené podle mimosoudní výpovědi dané povinnému. D ů v o d y : § 565, odst. 3 c. ř. s. ustanovuje, že mimosoudní výpověď obsahující náležitosti vytčené v § 562, odst. 1 a 2, c. ř. s., má-li nabýti účinku výpovědi soudní, musí býti prokázána listinami, které co do průvodní moci nezavdávají podnětu k pochybnosti. Tomu tak není v exekuci, o niž jde, ježto z poznámky na zadní straně dopisu obsahujícího výpověď vychází najevo, že povinný tento dopis nepřijal a že tudíž nenabyl vědomosti o výpovědi, takže neměl možnost podati po případě námitky proti ní. Re k u r s n í s o u d povolil navrženou exekuci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Přisvědčiti jest stěžovateli potud, že se rozhodnutí č. 15127 Sb. n. s., jehož se rekursní soud dovolává, na souzený případ nehodí, ježto jde o jiný skutkový děj. Přes to však nelze dovolacímu rekursu přiznati úspěch. Třebaže se k platnosti výpovědi nevyžaduje, aby výpověď byla osobou, již svědčí, také přijata, zůstává výpověď přece právním jednáním, které může proti druhé osobě působiti jen, když se stalo vůči ní nebo jejímu zmocněnci (viz rozh. č. 10764 Sb. n. s.). O takový případ jde. Podle zjištění rekursního soudu doručoval poštovní zřízenec doporučeně odeslaný a správně adresovaný dopis, obsahující řádnou mimosoudní výpověď, povinnému, který však přijetí bezdůvodně odepřel. Povinnému byla tudíž dána možnost, aby dotčený dopis přijal a jeho obsah seznal. Nepoužil-li této možnosti, nestalo se tím právní jednání vypovídající strany neúčinné, neboť by se přičilo zásadám poctivého

styku, kdyby adresát bezdůvodným odepřením přijetí dopisu mohl připraviti odesilatele o právní účinky, kterých chtěl dotčeným dopisem dosíci. Z téhož stanoviska vycházejí také předpisy civilního řádu soudního o doručování soudních zásilek, odepřela-li osoba, které může býti platně doručeno, přijmouti písemnost bez zákonného důvodu (§ 109 c. ř. s.).

Čís. 16057.

Nepřípustnost dovolacího rekursu do rozhodnutí rekursního soudu, jehož předmětem jest, zda má býti podle § 20 vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. základem pro úpravu zvláštní odměny správce konkursní podstaty sazba úhrnných odměn A, připojená k řečenému vlád. nařízení, či zda má býti odměna upravena podle § 22, odst. 2, uved. vlád. nařízení na základě jednotlivých položek. Nezáleží na tom, jde-li o číselnou úpravu zvláštní odměny, anebo o usnesení rozhodující vůbec o této odměně (o tom, podle jaké základny má býti výše odměny určena).

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 460/37.)

K o n k u r s n í k o m i s a ř rozhodl usnesením ze dne 19. prosince 1936, že základem pro vyměření odměny správce konkursní podstaty za správu úpadcových nemovitostí má býti sazba podle § 20 vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. Rekursní soud k rekursu věřitelky M. banky v B. zrušil napadené usnesení. D ů v o d y: Dojde-li k zpeněžení zvláštní podstaty, přísluší správci konkursní podstaty za součinnost při zpeněžení podle § 22, odst. 2, vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. odměna zvláštní, kterou určí soud exekuční (§ 127, odst. 4, a § 50, odst. 3, konk. ř.). Kromě této zvláštní odměny přísluší však správci konkursní podstaty ještě úhrnná odměna podle § 80, odst. 2, konk. ř. a §§ 19 a násl. řeč. vlád. nař. Do základu pro výměru této úhrnné odměny (§ 20, odst. 1, uved. vlád. nař.) nelze započítati celý výtěžek zvláštní podstaty, poněvadž by se takto správci dostávalo dvojí odměny za tutéž činnost, nýbrž jen možný přebytek výtěžku zbývajícího po uspokojení všech oddělných věřitelů (hyperocha), který spadá do společné podstaty (§ 51, odst. 2, konk. ř.). (Srv. posudek nejv. soudu ze dne 22. května 1933, Pres 409/33, otištěný v č. 6 Věst. min. sprav. z roku 1933.)

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs správce konkursní podstaty.

D ů v o d y :

Předmětem rekursního soudu nebyla otázka, zda je zvláštní odměna správce konkursní podstaty, příslušící mu podle § 22, odst. 2, vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n., pohledávkou za podstatou společnou či za podstatou zvláštní, nýbrž jen otázka, zdali má býti podle § 20 téhož vlád. nařízení základem pro úpravu této zvláštní odměny sazba úhrnných odměn A, připojená k řečenému vládnímu nařízení, či zda odměna má býti upravena podle jeho § 22, odst. 2, na základě jednotlivých položek